

РЕШЕНИЕ

№ 1429

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6364** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал.5, във вр. с ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. С., гражданин на Република Турция, с ЛЧН1002158928, чрез адв. А. А. със съдебен адрес: гр.С. [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №21-4332-003392, издадена на 18.05.2021г. от полицейски инспектор Р. Б. Н. при СДВР-отдел "Пътна полиция".

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалният закон. Видно било от заповедта и придружаващите я документи, че оспорващия бил турски гражданин и не владеел български език. Въпреки това съставеният АУАН, му бил връчен, без да бъде преведен или разяснен в присъствието на преводач, поради което и същият не разбрал в каква връзка му се издава талон за медицинско изследване №093942/02.05.2021г. за М. "Света А.". Твърди се също в жалбата, че с оглед разпоредбите на чл.21 ал.1 и чл.142 от НПК е било нарушено правото му на защита. По изложените в жалбата съображения се иска отмяна на оспорената заповед. В о.с.з жалбоподателят не се явява и не се представлява, адв.Т. М. редовно

упълномощена депозира писмени бележки.

Ответникът–полицейски инспектор при СДВР-ПП, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.05.2021г. мл.автоконтрольор , при СДВР-ПП съставил по отношение на жалбоподателя С. С., акт за установяване на административно нарушение с №421513. В акта е посочено, че на 02.05.2021г. около 02.40 часа С. С. е управлявал в [населено място] [улица], лек автомобил „Б.“, с рег.№.ХН0769 негова собственост, както и че при извършена проверка на водача същият е отказал да бъде тестван с алкотест „Дрегер 7410+“ с № ARMJ 0375 . На водача му е бил издаден талон за медицинско изследване с №093942.В акта е посочено, че с тези си действия С. С. е нарушил чл.174, ал.3,пр.1 от ЗДвП.С АУАН било иззето СУ на МПС на жалбоподателя, свидетелството за регистрация на МПС и регистрационните табели на автомобила, като същия е предявен и връчен при условията на отказ на нарушителя да го подпише и получи, който отказ е удостоверен с три имена и подпис на двама свидетели.По повод съставения АУАН, полицейски инспектор Р. Н. при СДВР-ПП, е издал по отношение С. С. процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка с № ЗППАМ №21-4332-003392, с която е приложил ПАМ с правно основание прекратяване на регистрация на ППС,на основание чл. 171 т. 2а б. „б“ от ЗДвП, именно „прекратяване на регистрацията на МПС, но за не повече от 6 месеца“.В разписка представляваща неразделна част от към заповедта е отразено, че на 14.06.2021г. жалбоподателят е получил препис от заповедта.

На 17.06.2021г. С. С. е подал,чрез СДВР-ПП жалба срещу процесната ЗППАМ до Административен съд – София-град ,заведена с вх. № 22910/29.06.2021г..

По делото като писмени доказателства са приети документите съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу годин за обжалване административен акт, от лице с правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно [чл.172, ал. 1 от ЗДвП](#) принудителните административни мерки по [чл.171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5](#), буква „а“ и т.б , се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по същия закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед УРИ 513з-1618 от 26.02.2018г. на Директора на СДВР, за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно [чл.171, т. 2а от ЗДвП](#). Между страните не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото че издателят на заповедта – Р.Н. е упълномощен по надлежния ред.Следователно, към датата на издаване на обжалваната заповед,

административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа както правни, така и фактически основания, кореспондиращи помежду си, които са достатъчни по обем за да може да се извърши въз основа на тях преценка за материалната законосъобразност на обжалваният акт.

При извършената служебна проверка съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни в тази връзка са възраженията на жалбоподателя за допуснати нарушения довели до ограничаване правото му на защита, тъй като както обжалваната заповед, така и съставеният му АУАН са му били връчени без да бъдат преведени. Действително в самата заповед не е отразено същата да е била преведена на лицето, но следва да се отбележи, че такова изискване АПК не поставя към административните органи. Освен това жалбоподателя е упражнил правото си на защита спрямо нея, като в законоустановеният срок е подал жалба срещу нея и е инициирал съдебно-административно производство. Действително съставянето на АУАН по отношение на конкретно лице, е обстоятелство относимо към административно-наказателно производство, а не и към административното такова, по обжалване на издадена във връзка с осъществено нарушение ЗППАМ.

Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл. 171, т.2 а, б. „б“ от ЗДвП – „прекратява се регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: б) с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.“

Налагането на принудителна административна мярка с оглед установеното от фактическа страна, е било задължително. По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способности. Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171, ал.1, изр.първо от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. На основание чл.189, ал.2 от ЗДвП, съдът, при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган, съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни и при съставянето му. В този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС сочи, че е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед издаване на административен акт.

На следващо място правното основание, на което е издадена заповедта, не свързва налагането на ПАМ с изтичането на срок за подаване на възражение срещу АУАН. Затова законодателят е определил срок „до решаване на въпроса с отговорността“. По делото жалбоподателят не е ангажирал каквито и да било доказателства, които да дадат основание да се направи обоснован извод за фактическа обстановка, различна от посочената в АУАН, както и данни за окончателно решаване на въпроса с отговорността на водача/ в производство по ЗАНН/. Заповедта безспорно съдържа и изрично посочено правно основание за издаването ѝ – чл. 171, т.2а, б."б" от ЗДвП. В този смисъл жалбоподателят е реализирал правото си на защита в пълен обем. Между страните не е спорно, че собственик на процесното МПС „Б.“ с рег.№.ХН0769 е именно жалбоподателя. Обжалваният акт е издаден на основание нормата на чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, предвиждаща в приложимата ѝ към датата на издаване на заповедта редакция, при безспорно установени обстоятелства, включващи се в приложението на материалноправната норма. Фактите, основание за прилагане на ПАМ, са установени с АУАН, съставен от компетентно длъжностно лице. Както бе посочено, констатациите подлежат на опровергаване в съдебното производство, макар да се ползват с презумптивна доказателствена сила /чл. 189, ал.2 ЗДвП/, тъй като издаване на ПАМ се осъществява в административно производство в режима на АПК. При доказателствена тежест за жалбоподателя, същият не установи различна фактическа обстановка.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата срещу заповедта е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и факта, че ответника не претендира разноски, последните не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., гражданин на Република Турция с ЛЧН1002158928, чрез адв. Т.М. със съдебен адрес:гр.С. [улица] ет.9,против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ)№21-4332-003392,издадена на 18.05.2021г. от полицейски инспектор Р. Б. Н. при СДВР-отдел“ПП“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

съдия: